

Sygn. akt XVII *AmE 40/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Hanna Kulesza**

Protokolant: sekretarz sądowy Irmina Bartochowska

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w G.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 31 grudnia 2012 r. nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od powoda (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Hanna Kulesza

Sygn. XVII AmE 40/13

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej pozwany) w dniu 31 grudnia 2012 r. wydał decyzję w której :

-na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3, i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że:

1. przedsiębiorca – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G., posiadająca numer identyfikacyjny podatkowej NIP: (...), naruszyła warunek 2.1.2. i 2.2.3 koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 2 lipca 2008r. Nr (...), w ten sposób, iż 17 marca 2011r. poprzez Rozlewnię Gazu w S. przy ul. (...) uczynił przedmiotem obrotu gaz płynny 9LPG nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 28 grudnia 2006r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego (LPG) (Dz.U. z 2006r. Nr 251, ze zm.).

2. za działanie opisane w pkt 1 – wymierzył przedsiębiorcy (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w G. posiadającej numer identyfikacji podatkowej NIP (...) karę pieniężną w wysokości 40 000 (słownie: czterdzieści tysięcy) złotych, co stanowi (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętej przez nią w roku 2011r. .

(decyzja nr (...) z dnia 31 grudnia 2012 r. k. 4 verte)

Odwołaniem złożonym w dniu 25 stycznia 2013r. (...) S.A. z siedzibą w G. (dalej: powódka) zaskarżyła decyzję w całości.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania administracyjnego art. 7 k.p.a. i art. 75 k.p.a i art. 76 k.p.a. przez przekroczenie granic swobodnego uznania administracyjnego i niezastosowanie bądź niewłaściwe zastosowanie tych przepisów, skutkujące przyjęciem, że:

- kontrolujący – Wojewódzki Inspektorat Inspekcji Handlowej w B. (dalej Inspekcja Handlowa) pobrał w dniu 17 marca 2011r. próbki w sposób prawidłowy i zgodny z obowiązującymi normami, w szczególności § 2 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie sposobu pobierania próbek gazu skroplonego (LPG) z dnia 31 stycznia 2007r. (Dz.U. 2007 nr 44, poz. 279) w zw. z ust. 4 b) i c) Polskiej Normy PN-EN ISO 4257 oraz, że nadają się one do oceny spełnienia przez powoda warunków koncesji;

- pracownik powoda p. A. D. nie zgłaszał uwag co do sposobu pobierania przez Inspekcję Handlową próbek;

- pobrane przez powoda w dniach 10-11 marca i 17 marca 2011r. próbki, których badania zwieńczono wynikami opisanymi w raporcie z kontroli nr (...) z dnia 11 marca 2011r. i raporcie kontroli nr (...) z dnia 18 marca 2011r. są niewiadomego pochodzenia i nie mogą stanowić dowodu w sprawie;

- nie ma znaczenia w sprawie okoliczność pochodzenia gazu skroplonego (LPG) stanowiącego pobrane przez Inspekcję Handlową próbki z dnia 17 marca 2011r. z dostaw, które spełniały wszelkie wymagane normy potwierdzone certyfikatami;

- protokół pobrania próbek paliw nr (...) z dnia 17 marca 2011r. jest dokumentem urzędowym, którego treść czyni twierdzenia i dowody przytaczane przez powoda w sprawie nieuzasadnionymi;

- powód wprowadzał do obrotu paliwa niezgodne z normami jakościowymi;

- powód nie spełnił warunków 2.1.2 i 2.2.3 udzielonej mu w dniu 7 lipca 2008r. przez Prezesa koncesji;

2. naruszenie prawa materialnego tj. art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (tj. Dz.U. z 2012r. poz. 1059 ze zm.) przez przyjęcie, iż powód nie przestrzegał obowiązków wynikających z koncesji;

3. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz.U. 2006 Nr 169 poz. 1200 ze zm.) przez przyjęcie, iż powód wprowadzał do obrotu paliwa niezgodne z normami jakościowymi;

4. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 31 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz.U. 2006 Nr 169 poz. 1200 ze zm.) przez przyjęcie, iż powód dokonał obrotu paliwem niespełniającym norm jakościowych;

5. naruszenie przepisów prawa materialnego § 2 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie sposobu pobierania próbek gazu skroplonego (LPG) z dnia 31 stycznia 2007r. (Dz.U. 2007 Nr 44, poz. 279) w zw. z ust. 4 b) i c) Polskiej Normy PN-EN ISO 4257 przez niezastosowanie się do ich treści podczas czynności pobierania przez Inspekcję Handlową próbek z dnia 17 marca 2011r.;

6. naruszenie przepisu prawa materialnego art. 20 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. 2006 Nr 169 poz. 1200 ze zm.) przez przyjęcie, iż niezbędnym elementem składowym protokołu pobrania próbek są uwagi przedstawiciela podmiotu kontrolowanego.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty (...) S.A. wniosła o uchylenie decyzji w całości i umorzenie postępowania administracyjnego w tym o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej tytułem udzielonego pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu odwołania powód dążył do wykazania, iż Inspekcja Handlowa pobrała próbki gazu skroplonego niezgodnie z obowiązującymi w tym przedmiocie regulacjami prawnymi, w tym niezgodnie z postanowieniami Polskiej Normy PN-EN ISO 4257 poprzez pobranie próbek z dolnych partii zbiornika i niezachowanie 30 minutowego okresu karencji przed pobraniem próbek po zakończeniu cyrkulacji.

(odwołanie wraz załącznikami k. 11-17)

Pozwany odpowiadając na odwołanie podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o jego oddalenie w całości w tym o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego

(odpowiedź na odwołanie k.74-28)

Sąd Okręgowy - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. (dalej: (...) S.A., powódka) jest przedsiębiorstwem energetycznym wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...) prowadzi działalności gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki Nr (...) z dnia 7 lipca 2008r.

(dowód: KRS przedsiębiorcy k.20-31, koncesja k.18-23 akt administracyjnych)

Warunek koncesji 2.1.2. zawiera postanowienie, że : „ Koncesjonariusz jest obowiązany do przestrzegania obowiązujących przepisów dotyczących jakości paliw ciekłych, ochrony środowiska, zasad postępowania z odpadami i bezpieczeństwa ekologicznego, a także wydanych na ich podstawie przepisów wykonawczych, a w szczególności do terminowej realizacji określonych tymi przepisami przedsięwzięć zabezpieczających środowisko przed szkodliwym oddziaływaniem działalności wykonywanej na podstawie niniejszej koncesji oraz do posiadania wymaganych zezwoleń i uzgodnień”.

(dowód: koncesja przedsiębiorcy k. 19 akt administracyjnych)

Warunek koncesji 2.2.3. zawiera postanowienie że : „Koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych określonych w niniejszej koncesji, których parametry jakościowe są niegodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów”.

(dowód: koncesja przedsiębiorcy k. 19 akt administracyjnych)

Z akt sprawy postępowania administracyjnego wynika, że w trakcie kontroli przeprowadzonej w dniu 17 marca 2011r. na terenie Rozlewni Gazu należącej do (...) S.A. inspektorzy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji w Handlowej w B. pobrali do badań próbkę gazu (LPG) podstawową i próbkę kontrolną ze zbiornika magazynowego nr V4 o pojemności 200 m³ z partii 9,7 ton, każda w ilości 2,3 litra - co zostało utrwalone w protokole pobrania próbek gazu oznaczonych kolejno numerem (...) i (...).

(dowód: protokół kontroli k. 29-34 akt administracyjnych)

Badania laboratoryjne przeprowadzone przez akredytowane laboratoria których wyniki zostały udokumentowane, wykazały że gaz (LPG) nie spełnia wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego (LPG) (Dz. U. Nr 251, poz.1851), z uwagi na przekroczenie całkowitej zawartości siarki o 25 mg/kg (norma 50 mg/kg) przy tolerancji + 9 mg/kg, natomiast wynik badania próbki kontrolnej – przeprowadzonej na wniosek (...) S.A. - wykazał przekroczenie o 20 mg/kg (norma 50 mg/kg) przy tolerancji + 9 mg/kg.

(dowód: wynik badania próbki podstawowej k. 38 akt administracyjnych, wynik badania próbki kontrolnej k. 43 akt administracyjnych).

(...) S.A. dysponowała świadectwem jakości zakupionego gazu oraz raportem kontroli zbadanej w dniu 11 marca 2011r. próbki gazu przez laboratorium (...) LTD .

(dowód: świadectwo jakości gazu nr (...) k. 36 akt administracyjnych, protokół raportu k. 35 akt administracyjnych)

Od dnia 8 lutego 2012r. Prezes URE prowadził postępowanie z urzędu w sprawie o wymierzenie kary pieniężnej za naruszenia warunków koncesji.

(dowód: zawiadomienie k. 46-49 akt administracyjnych)

Pismem z dnia 15 lutego 2012r. (...) S.A. wskazała, powołując się na Polską Normę PN-EN ISO 4257 , że sposób pobrania próbki podstawowej i kontrolnej nie odpowiadał procedurze pobierania mieszanin gazów skroplonych tj. pobranie nastąpiło ze zbiornika, który był wypełniony w 10 % w stosunku do jego pojemności oraz nie zachowano 30 min. okresu karencji po dokonanej cyrkulacji.

(dowód: pismo przedsiębiorcy k. 51-53 akt administracyjnych)

W piśmie z dnia 29 lutego 2012r. Dyrektor Departamentu Inspekcji Handlowej UOKiK wskazał, że postępowanie w sprawie zobowiązania (...) S.A. do uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki podstawowej gazu skroplonego (LPG) o numerze (...), niespełniającej wymagań jakościowych, zostało zakończone ostateczną decyzją Prezesa UOKiK nr (...) z dnia 31 sierpnia 2011r utrzymującą w mocy decyzję nr (...) nr (...) z dnia 19 lipca 2011r.

Odnosząc się do normy PN-EN ISO 4257 w tym samym piśmie Dyrektor Departamentu Inspekcji Handlowej UOKiK wyjaśnił, że pkt 4 b tej normy nie definiuje pojęcia „dolnej partii zbiornika”, poprzez wskazanie procentowej jego zawartości, że sformułowanie to można uznać za zalecenie odnoszące się do sytuacji w których zbiornik jest niemal pusty, natomiast pkt 4 c normy oznacza, że zalecane jest pobranie próbek z odmierzacza maksymalnie do 30 minut po jego zamieszaniu.

(dowód: pismo Dyrektora DIH UOKiK z dnia 29 lutego 2012 r. k. 69 -70 akt administracyjnych)

Przychód (...) S.A. z tytułu działalności gospodarczej w roku 2011 wyniósł (...) zł przychód z działalności koncesjonowanej w roku 2011 wyniósł (...) zł, oraz osiągnął stratę w wysokości (...) zł przekładającą się na wskaźnik zadłużenia kapitału własnego.

(dowód: sprawozdanie przedsiębiorcy k.75-110 akt administracyjnych.)

Zawiadomieniem z dnia 09 sierpnia 2012 r. Prezes URE w oparciu o art. 10 § 1 k.p.a powiadomił (...) S.A. o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie i możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy i prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. - z prawa tego skorzystała.

(dowód zawiadomienie k. 111 akt administracyjnych, pismo przedsiębiorcy k. 114-115 akt administracyjnych.)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy oraz w aktach przesłanych przez organ regulacyjny.

Rzetelność dokumentacji i istnienie wskazanych okoliczności nie było kwestionowane przez żadną ze stron. Materiał dowodowy należy uznać za przekonujący oraz w pełni wiarygodny.

Sąd Okręgowy w Warszawie- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 56 ust 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Należy zaznaczyć, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisów z art. 56 ust. 1 i 2 Prawa energetycznego i wymierzenia na tej podstawie kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Powołane wyżej przepisy przesądzają, w ocenie Sądu, że Prezes URE jest zobligowany, a nie uprawniony, do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej, gdy stwierdzi, że zaistniały okoliczności podlegające karze. Natomiast kara przewidziana w tym przepisie jest karą obligatoryjną.

Słusznie zatem, zdaniem Sądu, Prezes URE uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą podstawy do nałożenia na powódkę kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne.

Należało bowiem zważyć, że powódka akceptując warunki udzielonej koncesji, zaakceptowała również warunek określony w punkcie 2.2.3. zgodnie z którym koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych określonych w niniejszej koncesji, których parametry jakościowe są niegodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów lub z norm określonych obowiązującymi przepisami.

Przechodząc do oceny podniesionych przez powódkę zarzutów, należy stwierdzić, że oś sporu koncentruje się na próbie wzruszenia podstawy ustaleń faktycznych, w oparciu o które pozwany wydał zaskarżoną odwołaniem decyzję, przez kwestionowanie wyników przeprowadzonych badań laboratoryjnych odnośnie jakości paliwa - gazu płynnego (LPG).

Zarzut ten jest nieprawidłowy a dowody zmierzające do podważenia dokonanych ustaleń faktycznych, których przeprowadzenia żądała powódka okazały się, w ocenie Sądu zbędne z dwóch powodów.

Po pierwsze, w postępowaniu administracyjnym przed Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji- w przedmiocie zobowiązania kontrolowanego do uiszczenia kwoty za przeprowadzenie badania jakości paliwa (próbki podstawowej)- o ile przeprowadzone badanie próbki kontrolnej wykaże, że paliwo nie spełnia wymagań jakościowych określonych rozporządzeniem, przedmiotem oceny organu w tym postępowaniu jest, nie tylko ustalenie kosztu, ale również prawidłowość, przeprowadzonego badania co do uzyskanego wyniku jak i sposobu pobrania próbki (podstawa prawna art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz.U. z 2006r. Nr 169, poz. 1200 ze zm.)).

Postępowanie to w stosunku do powódki zakończyło się ostateczną decyzją, bez wyczerpania drogi sądowo-administracyjnej. Tym samym interes prawny powódki co do kwestionowania wyników przeprowadzonych badań laboratoryjnych, w zakresie naruszeń norm odnośnie sposobu pobrania próbki, został wyczerpany. Z tych samych względów Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego Prezesa URE na okoliczności sporne, dotyczące pobrania próbek w toku kontroli przeprowadzonej w rozlewni gazu powoda w dniu 17 marca 2011r, które zostały dostatecznie wyjaśnione.

Po drugie postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontryktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów na ich poparcie. Tych nowych dowodów na poparcie swoich twierdzeń o faktach powódka nie powołała, natomiast wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność nieprawidłowego pobrania przez Inspekcję Handlową próbek paliw jest zbędny i niedopuszczalny, gdyż okoliczność na jaką został zgłoszony nie wymaga wiadomości specjalnych. Biegły sądowy nie ustala faktów ale dokonuje ich oceny przy wykorzystaniu specjalistycznej wiedzy. Sposób pobrania został udokumentowany protokołem sporządzonym przez Inspekcję Handlową, który to

dokument, co do którego nie wnoszono żadnych uwag ani zastrzeżeń, korzysta z waloru wiarygodności. Powódka natomiast nie wykazała czy i jaki wpływ na wynik badań miał sposób pobrania próbek przez Inspekcję Handlową.

W świetle zebranych w niniejszej sprawie dowodów, w ocenie Sądu, Prezes URE wykazał, że powódka jako koncesjonowany przedsiębiorca, w dniu 17 marca 2011r. na terenie Rozlewni Gazu w S. czyniła przedmiotem obrotu gaz płynny LPG niespełniający wymagań jakościowych, określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego (LPG) (Dz.U. z 2006r. Nr 251, poz. 1851 ze zm.).

Tym samym uprawnione jest w świetle zgromadzonego materiału twierdzenie, że powódka naruszyła warunek 2.2.3 i przyznanej koncesji i w konsekwencji wypełniła hipotezę normy sankcjonowanej z art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe.

Naruszenie warunku określonego w 2.1.2 koncesji nie odpowiada hipotezie normy art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe ponieważ warunek ten odnosi się do przestrzegania obowiązujących przepisów dotyczących jakości paliwa ciekłych, ochrony środowiska, zasad postępowania z odpadami i bezpieczeństwa ekologicznego, a także wydanych na ich podstawie przepisów wykonawczych, w szczególności do terminowej realizacji określonych tymi przepisami przedsięwzięć zabezpieczających środowiska przed szkodliwym oddziaływaniem działalności wykonywanej na podstawie koncesji oraz wymaganych zezwoleń i uzgodnień, ponieważ sankcją objęte jest naruszenie przez przedsiębiorstwo energetyczne szczególnych warunków wykonywania działalności objętej koncesją w rozumieniu art. 37 ust. 1 pkt 5 Pe. Za taką wykładnią art. 56 ust. 1 pkt 12 przemawiają względy systemowe i celowościowe. Określenie w art. 56 ust. 1 pkt 1-16 Pe szczegółowych postaci deliktów administracyjnych podlegających karze pieniężnej byłoby zbędne, gdyby każde z tych zachowań można kwalifikować jako "nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji", której postanowienia zobowiązują koncesjonariusza do respektowania przepisów Prawa energetycznego, bądź innych przepisów prawa obowiązujących w porządku prawnym Rzeczypospolitej (tak jak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2011r. syng. akt III SK 18/11). Wykazanie braku naruszenia podlegającego sankcją na tle ustawy Pe co do warunku koncesji 2.1.2 pozostaje bez wpływu na prawidłowość decyzji Prezesa URE, ponieważ dla ukarania karą pieniężną wystarczy naruszenie choćby jednego z warunków koncesji. W zakresie wymiaru kary za popełniony czyn Prezes URE w uzasadnieniu do decyzji odnosi się do popełnionego czynu tj. czynienia przedmiotem obrotu paliw ciekłych których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami i wynikającymi z zawartych umów.

Mając zatem powyższe na uwadze uznać należało, że działanie powódki bezsprzecznie stanowiło naruszenie warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi, co w pełni uzasadniało nałożenie na powódkę kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne.

Rozważać można jedynie, czy jej wysokość została prawidłowo ustalona przez Prezesa URE.

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek okoliczności uzasadniających zmianę przedmiotowej decyzji także w kwestii nałożonej na powódkę kary pieniężnej. Sąd uznał bowiem, że ponieważ fakt nieprzestrzegania przez powódkę obowiązków wynikających z koncesji został stwierdzony ponad wszelką wątpliwość, z tego względu ustalenie kary pieniężnej na poziomie (...) % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2011 roku nie jest karą wygórowaną. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że Prezes URE mógł, stosowanie do treści art. 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, wymierzyć powódce karę pieniężną w wysokości do 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy. Przepisy art. 56 ust. 1 i 2 ustawy Prawa energetycznego są samodzielną podstawą do wymierzenia kary pieniężnej i żaden z powyższych przepisów nie przewiduje konieczności wykazania zawinionego działania koncesjonariusza. Co do zasady jest to odpowiedzialność obiektywna, która wynika z faktu samego naruszenia norm Prawa energetycznego. Przy ustalaniu wysokości kary pozwany prawidłowo uwzględnił stopień szkodliwości czynu jako znaczny. Przy czym oceniając stopień zawinienia prawidłowo wziął pod uwagę okoliczność, że przedsiębiorca uzyskał świadectwo jakości paliwa sporządzone przez jego kontrahenta oraz zlecił badane jakości paliwa. Uwzględniono także dotychczasowe zachowanie powódki a przede wszystkim dotychczasową niekaralność i możliwości finansowe.

Podkreślenia wymaga bowiem, że kara pieniężna, o której wyżej mowa, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Mając powyższe Sąd uznał, że ustalone w postępowaniu administracyjnym okoliczności dotyczące stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu powódki, jej dotychczasowego zachowania i możliwości finansowych a w szczególności fakt stwierdzenia naruszenia warunku koncesji w pełni uzasadniają nałożenie na powoda kary pieniężnej w wysokości ustalonej przez Prezesa URE.

Z tych względów Sąd Okręgowy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia, oddalił wniesione przez powódkę odwołanie - na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powódkę stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c. do kosztów tych zaliczono koszty zastępstwa procesowego w wysokości 360 zł określonej w § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1349 ze zm.).

SSO Hanna Kulesza